



WOJEWODA MAZOWIECKI

Warszawa, 07 listopada 2025 r.

WP-I.4131.224.2025

Rada Miejska w Piasecznie

Rozstrzygnięcie nadzorcze

Działając na podstawie art. 91 ust. 1 w związku z art. 86 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2025 r. poz. 1153, z późn. zm.), zwanej dalej: „u.s.g.”,

stwierdzam nieważność

uchwały Nr 447/XXV/2025 Rady Miejskiej w Piasecznie z dnia 22 października 2025 r.
W sprawie przekazania skargi zgodnie z właściwością.

Uzasadnienie

Na sesji, która odbyła się w dniu 22 października 2025 r. Rada Miejska w Piasecznie podjęła uchwałę Nr 447/XXV/2025 *W sprawie przekazania skargi zgodnie z właściwością.*

W podstawie prawnej przedmiotowej uchwały wskazano art. 18 ust. 2 pkt 15 u.s.g., art. 229 pkt 3, art. 65 § 1 w związku z art. 229 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572, z późn. zm.), zwanej dalej: „k.p.a.”.

Stosownie do brzmienia art. 18 ust. 2 pkt 15 u.s.g. do wyłącznej właściwości rady gminy należy stanowienie w innych sprawach zastrzeżonych ustawami do kompetencji rady gminy. Z kolei zgodnie z art. 229 pkt 3 k.p.a. jeżeli przepisy szczególne nie określają innych organów właściwych do rozpatrywania skarg, rada gminy jest organem właściwym do rozpatrzenia skargi dotyczącej zadań lub działalności wójta (burmistrza lub prezydenta miasta), z wyjątkiem spraw należących do zadań zleconych z zakresu administracji rządowej.

Przedmiotową uchwałę doręczono organowi nadzoru w dniu 27 października 2025 r. przy piśmie I Zastępcy Burmistrza Miasta i Gminy Piaseczno znak RM.0711.30.2025.

W wyniku dokonanej oceny prawnej uchwały, organ nadzoru skierował do Rady Miejskiej w Piasecznie zawiadomienie o wszczęciu postępowania nadzorczego z dnia 31 października 2025 r. znak WP-I.4131.224.2025.

Kwestionowana uchwała w sposób istotny narusza prawo w zakresie, w jakim Rada Miejska w Piasecznie błędnie przyjęła, iż organem właściwym do rozpatrzenia skargi z dnia 11 września 2025 r. jest Wojewoda Mazowiecki. Skargę z dnia 11 września 2025 r. przekazano do organu nadzoru pismem Przewodniczącej Rady Miejskiej w Piasecznie z dnia 24 października 2025 r. znak RM.1511.2.2025.

Stosownie do art. 19 k.p.a. organy administracji publicznej przestrzegają z urzędu swojej właściwości rzeczowej i miejscowej, z kolei właściwość rzeczową organu ustala się na podstawie przepisów o zakresie działania, zgodnie z art. 20 k.p.a.

Organ nadzoru zobowiązany jest do badania zgodności uchwały ze stanem prawnym obowiązującym w dacie podjęcia przez radę gminy uchwały i w przypadku stwierdzenia naruszenia prawa, do przyjęcia interwencji, stosownej do posiadanych kompetencji w tym zakresie.

W § 1 kwestionowanej uchwały Rada Miejska wskazała, że: *„Przekazuje się do Wojewody Mazowieckiego w celu rozpatrzenia zgodnie z właściwością skargę Pani T.B. na Radę Miejską w Piasecznie.”*. Ponadto w uzasadnieniu do uchwały wskazano, że: *„Treść pisma stanowi faktycznie skargę na Radę Miejską w Piasecznie, która rozpatrywała skargi Pani T. B. na Burmistrza Miasta i Gminy Piaseczno. Organem właściwym do rozpatrzenia skargi na Radę Miejską w Piasecznie jest – zgodnie z art. 229 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – kodeks postępowania administracyjnego – Wojewoda Mazowiecki.”*.

W przedmiotowej sprawie wnosząca do Rady Miejskiej w Piasecznie pismo z dnia 11 września 2025 r. zatytułowała je jako „ponaglenie”. Do organu gminy należała w niniejszej sprawie właściwa kwalifikacja pisma i nadanie dalszego biegu z zachowaniem odpowiedniej procedury. Nadawca kierując do organu pismo, działając w zaufaniu do organów władzy publicznej winien mieć pewność, że zostanie ono właściwie zakwalifikowane, i że nadany zostanie właściwy bieg postępowania. W omawianej sprawie Rada Miejska w Piasecznie dokonała zmiany kwalifikacji pisma na skargę, o której mowa w Dziale VIII k.p.a.

Decydujące znaczenie dla określenia przedmiotu sprawy miała jednak treść pisma, którą organ stanowiący gminy był związany. Rada Miejska w Piasecznie, dokonując kwalifikacji pisma z dnia 11 września 2025 r., winna mieć na względzie także art. 222 k.p.a., zgodnie z którym o tym, czy pismo jest skargą albo wnioskiem, decyduje treść pisma, a nie jego forma zewnętrzna. Rada Miejska powinna sprawie nadać bieg właściwy dla ponaglenia, o którym mowa w art. 37 k.p.a. W tym miejscu wskazać należy, że środek prawny, o którym mowa w art. 37 k.p.a. ma na celu sygnalizowanie organowi, który prowadzi postępowanie, iż organ ten narusza zasady związane z terminowym załatwianiem spraw. Nie należy traktować

ponaglenia jako środka zaskarżenia w postępowaniu administracyjnym w ścisłym rozumieniu. Ponaglenie służy wszczęciu postępowania incydentalnego, którego celem nie jest rozstrzygnięcie sprawy co do jej istoty. Zadaniem tegoż środka prawnego jest dokonanie weryfikacji przez organ, czy stan beczynności lub przewlekłości faktycznie nastąpił.

W omawianej sprawie Rada Miejska w Piasecznie uznała wystąpienie z dnia 11 września 2025 r. za skargę na Radę Miejską i zadecydowała o przekazaniu tegoż pisma „zgodnie z właściwością” Wojewodzie Mazowieckiemu.

W niniejszej sprawie Rada po pierwsze błędnie uznała, iż organem właściwym do jej załatwienia jest wojewoda, a po drugie, na okoliczność uznania wojewody za organ właściwy w sprawie, nie wskazała powodów, dla których uznała tę właściwość, ograniczając się wyłącznie do przywołania w uzasadnieniu do uchwały art. 229 § 1 k.p.a. Dodać należy, że do skarg zastosowanie ma art. 231 k.p.a., a nie art. 65 k.p.a. jak wskazała Rada w podstawie prawnej uchwały oraz w uzasadnieniu do niej. Zgodnie z art. 231 § 1 k.p.a., jeżeli organ, który otrzymał skargę, nie jest właściwy do jej rozpatrzenia, obowiązany jest niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie siedmiu dni, przekazać ją właściwemu organowi, zawiadamiając równocześnie o tym skarżącego, albo wskazać mu właściwy organ. Celem art. 231 k.p.a. jest spowodowanie szybkiego rozstrzygnięcia kwestii właściwości organu do rozpatrzenia skargi. Organ gminy stwierdzając brak swojej właściwości, może wedle uznania przekazać skargę do organu właściwego albo zwrócić skargę skarżącemu i powiadomić go o organie właściwym w sprawie będącej przedmiotem skargi.

Mając na uwadze treść pisma z dnia 11 września 2025 r. i zawarte w nim zarzuty, a także fakt, że pismo zostało przekazane przez Radę Miejską do Wojewody w całości, stwierdzić niewątpliwie należy, że zakres przekazania ww. wystąpienia obejmuje sprawy dotyczące regulacji stosunków wodnych, przestępstw (w tym poświadczenia nieprawdy, przekroczenia uprawnień lub niedopełnienia obowiązków przez funkcjonariuszy publicznych) oraz spraw sądowych. Wbrew twierdzeniom Rady Miejskiej w Piasecznie żadna z przekazanych w drodze kwestionowanej uchwały kwestii nie mieści się w ramach kompetencji wojewody. Wojewoda nie posiada uprawnień do załatwienia spraw w nim wskazanych. Stosownie do brzmienia art. 85 u.s.g. nadzór wojewody nad działalnością gminną sprawowany jest na podstawie kryterium zgodności z prawem. Wymóg zgodności z prawem oznacza, że działalność samorządu oceniana jest pod kątem przestrzegania przepisów powszechnie obowiązujących, mających charakter zarówno ustrojowy, jak i materialny czy proceduralny. Organy nadzoru mogą wkraczać w działalność gminną wyłącznie w przypadkach określonych ustawami.

Odnosząc się do kwestii zawartych w piśmie z dnia 11 września 2025 r. dotyczących konkretnych spraw prowadzonych przed sądami administracyjnymi, zaznaczyć należy, iż zakres właściwości sądów administracyjnych określa ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 935, z późn. zm.). Organ nadzoru podnosi, iż nie jest właściwy do oceny spraw, które podlegają kognicji sądów administracyjnych, a ponadto nie jest instancją odwoławczą w tego typu sprawach. Postępowanie sądowoadministracyjne jest odrębne od postępowania nadzorczego prowadzonego przez wojewodę, zatem kwestie podnoszone w piśmie z dnia 11 września 2025 r., które odnoszą się do spraw prowadzonych przez sądy administracyjne nie mogą być przedmiotem skargi do wojewody.

Odnosząc się do kwestii dotyczących poświadczania nieprawdy, czy przekroczenia uprawnień lub niedopełnienia obowiązków przez funkcjonariuszy publicznych, o których mowa w skardze z dnia 11 września 2025 r., wskazać należy, że wojewoda nie jest właściwy do analizy pod kątem zaistnienia ewentualnych znamion czynów zabronionych określonych zdarzeń, a także badania roli członków Rady Miejskiej w tych obszarach. W sprawach przestępstw właściwe są organy ścigania, tj. Policja, Prokuratura.

W odniesieniu do kwestii niewykonywania nakazów Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w sprawach podnoszonych przez Skarżącą, wskazać należy, że wojewoda nie posiada uprawnień w zakresie egzekwowania podjęcia przez organy gminy działań nie mieszczących się w ramach nadzoru prawnego, o którym mowa w art. 85 i 86 u.s.g., w tym wykonania decyzji w zakresie wskazanym w piśmie. Co więcej, organ nadzoru nie jest właściwy do „interweniowania”, instruowania czy przekazywania organom jednostek samorządowych wytycznych w obszarach wskazanych w piśmie z dnia 11 września 2025 r. Takie działanie ze strony organu nadzoru pozbawione jest podstaw prawnych i narusza ustrojową samodzielność tychże jednostek (por. wyrok NSA z dnia 18 grudnia 2011 r., sygn. akt II OSK 1562/11).

Organ nadzoru zwraca również uwagę na art. 102 u.s.g., w świetle którego przepisów rozdziału 10 u.s.g. nie stosuje się do decyzji indywidualnych w sprawach z zakresu administracji publicznej, wydawanych przez organy gmin, ich związków lub samorządowe kolegia odwoławcze. Kontrolę instancyjną w tym zakresie oraz nadzór pozainstancyjny i kontrolę sprawowaną przez sąd określają przepisy odrębne. Wyłączenie to należy rozumieć jako wyłączenie stosowania przepisów o nadzorze prawnym wobec decyzji administracyjnych, czyli władczych, indywidualnych, konkretnych i zewnętrznych aktów administracyjnych rozstrzygających sprawy administracyjne, wydawanych w sformalizowanym postępowaniu

jurysdykcyjnym. Niewątpliwie przywołane wyżej przepisy regulują kwestie wyłączenia ingerencji nadzorczej w jurysdykcję administracyjną. Dopuszczenie tejże ingerencji oznaczałoby naruszenie podstaw, na których opiera się administracyjne postępowanie jurysdykcyjne uregulowane w k.p.a. Zawarta w art. 102 u.s.g. regulacja podkreśla więc rozdzielenie trybu nadzoru nad samorządem i trybu kontroli w toku instancji.

W przedmiotowej sprawie Rada Miejska uznała pismo z dnia 11 września 2025 r. za skargę, o której mowa w Dziale VIII k.p.a., nadając pismu tryb skargowy. Zgodnie z art. 223 § 1 k.p.a. organy państwowe, organy samorządu terytorialnego i inne organy samorządowe oraz organy organizacji społecznych - rozpatrują oraz załatwiają skargi i wnioski w ramach swojej właściwości.

Postępowanie skargowe przewidziane w k.p.a. stanowi instrument społecznej kontroli administracji, będąc zarazem realizacją przyznanego każdemu prawa składania skarg do organów władzy publicznej oraz organizacji i instytucji społecznych (art. 63 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej). Stosownie do regulacji k.p.a. postępowanie skargowe ma charakter uproszczony. Jest ono odrębne od postępowania jurysdykcyjnego (wyraźnie je od siebie odróżniono, wskazując postępowanie skargowe jako odrębną grupę w art. 2 k.p.a.). Skargi pomyślane zostały jako swoiste uzupełnienie postępowania administracyjnego. Uproszczenie postępowania skargowego wyraża się w tym, że nie ma w nim stron postępowania, nie wydaje się rozstrzygnięć adresowanych do skarżącego, a tylko zawiadamia się go o swoich działaniach wewnętrznych zmierzających do wyjaśnienia okoliczności będących przyczynami skargi, nie ma toku instancji ani środków zaskarżania. Obowiązuje jednak zasada prowadzenia tego postępowania w ramach właściwości danego organu ustalonej stosownie do przedmiotu skargi z zachowaniem obiektywizmu i obowiązkiem wszechstronnego wyjaśnienia sprawy będącej przyczyną skargi. Z regulacji ustawowej postępowania skargowego wynika, że powinno ono toczyć się jako pewien ciąg czynności wewnętrznych zmierzających do ustalenia zasadności czy nietrafności zarzutów skargi, a wynik skargi powinien być przedłożony skarżącemu w formie zawiadomienia. Zawiadomienie o sposobie załatwienia skargi powszechnej kończące postępowanie ze skargi powszechnej ma postać czynności materialno – technicznej, jednak nie prowadzi do konkretyzacji przez organ administracji określonych przepisami prawa obowiązków i uprawnień strony. Wskazuje reakcję organu na zasygnalizowany w takiej skardze problem w jego funkcjonowaniu. Z istoty swej skarga ta wnoszona jest w związku z już podjętym działaniem organu, ewentualnie w związku z brakiem takiego działania i ma na celu zwrócenie uwagi właściwym organom na wszelkie nieprawidłowości powstałe w wyniku takiego działania lub zaniechania.

Dodać należy, że przedmiotem skargi wniesionej w trybie przewidzianym w Dziale VIII k.p.a. może być w szczególności zaniedbanie lub nienależyte wykonywanie zadań przez właściwe organy albo przez ich pracowników, naruszenie praworządności lub interesów skarżących, a także przewlekłe lub biurokratyczne załatwianie spraw o czym stanowi art. 227 k.p.a. Zasadniczo inny jest cel tego postępowania od jurysdykcyjnego postępowania administracyjnego. Ma doprowadzić do szeroko rozumianej poprawy w funkcjonowaniu organów wykonujących zadania z zakresu administracji publicznej a nie określać prawa i obowiązki stron postępowania, czemu służy jurysdykcyjne postępowanie administracyjne.

Zasada prawdy obiektywnej, zawarta w art. 7 k.p.a. ma zasadnicze znaczenie dla prawidłowego przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego, które pozwoli dokonać subsumcji faktów uznanych za udowodnione pod stosowną normę prawną, a następnie ustalić konsekwencje prawne tych faktów. Jej istota sprowadza się do zapewnienia organowi prowadzącemu postępowanie skargowe możliwości badania sprawy (stanu faktycznego) i do swobodnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego. Zasada ta nie oznacza, że organ jest uprawniony do oceny dowodów według dowolnych kryteriów; swoją ocenę w tej mierze obowiązany jest oprzeć na przekonujących podstawach i dać temu wyraz w uzasadnieniu. Postępowanie skargowe jest zatem niewątpliwie powiązane z zasadami ogólnymi postępowania administracyjnego, a zatem przy rozpatrywaniu skargi organ administracji powinien kierować się zasadą prawdy obiektywnej.

W przedmiotowej sprawie Rada Miejska w Piasecznie dokonując kwalifikacji pisma z dnia 11 września 2025 r. jako skargi w rozumieniu Działu VIII k.p.a., nie zaś jako ponaglenia, winna była ustalić właściwość w zakresie skarg, uwzględniając art. 229 i 240 k.p.a. Tymczasem z treści uzasadnienia nie zawarto argumentacji na tę okoliczność. W myśl art. 240 k.p.a., gdy skarga dotyczy sprawy, która nie podlega rozpatrzeniu według przepisów kodeksu (art. 3 § 1 i 2) albo nie należy do właściwości organów administracji publicznej, przepisy art. 233-239 stosuje się odpowiednio, z zastrzeżeniem, że w miejsce pozostałych przepisów k.p.a. stosuje się przepisy postępowania właściwego dla danej sprawy.

Stosownie do art. 233 k.p.a. skarga w sprawie indywidualnej, która nie była i nie jest przedmiotem postępowania administracyjnego, powoduje wszczęcie postępowania, jeżeli została złożona przez stronę. Jeżeli skarga taka pochodzi od innej osoby, może spowodować wszczęcie postępowania administracyjnego z urzędu, chyba że przepisy wymagają do wszczęcia postępowania żądania strony. Natomiast w sprawie, w której toczy się postępowanie administracyjne: skarga złożona przez stronę podlega rozpatrzeniu w toku postępowania, zgodnie z przepisami k.p.a., zaś skarga pochodząca od innych osób stanowi

materiał, który organ prowadzący postępowanie powinien rozpatrzyć z urzędu (art. 234 k.p.a.). Z kolei skargę w sprawie, w której wydano decyzję ostateczną, uważa się zależnie od jej treści za żądanie wznowienia postępowania, stwierdzenia nieważności decyzji albo jej uchylenia lub zmiany (art. 235 k.p.a.). Na podstawie art. 236 § 1 k.p.a. w przypadkach określonych w art. 233 i 234 k.p.a. organem właściwym do rozpatrzenia skargi jest organ uprawniony do wszczęcia postępowania lub organ, przed którym toczy się postępowanie, a w przypadkach określonych w art. 235 k.p.a. - organ właściwy do wznowienia postępowania, stwierdzenia nieważności decyzji albo do jej uchylenia lub zmiany. Przepis ten stanowi odstępstwo od reguły określonej w art. 229 k.p.a. Jest przykładem przepisu szczególnego odmiennie określającego właściwość organu do rozpatrzenia i załatwienia skargi i następstwem transformacji takiej skargi w środek postępowania jurysdykcyjnego.

Ustawodawca przyjmuje zasadę pierwszeństwa postępowania jurysdykcyjnego przed postępowaniem skargowym (M. Jaśkowska, A. Wróbel, Kodeks..., s. 1030). Postępowanie skargowe, jak czasami się przyjmuje, będzie miało charakter subsydiarny wobec postępowania jurysdykcyjnego (postanowienie NSA z dnia 13 lipca 1983 r. sygn. akt II SA 593/83). *„Organ właściwy nie może zmienić kwalifikacji czynności procesowej strony na skargę powszechną. Procedura rozpoznania skargi powszechnej nie zapewnia stronie gwarancji, które wynikają z prawa do procesu oraz prawa do sądu. Z tego względu przepisy art. 233, art. 234, art. 235 i art. 236 Kodeksu postępowania nakładają obowiązek nadania czynności procesowej strony, choćby miała postać skargi powszechnej, odpowiedniego charakteru procesowego przyjętego w przepisach Kodeksu postępowania administracyjnego. Nadanie czynności procesowej strony charakteru skargi powszechnej ogranicza jej prawa procesowe. Skarga wymaga rozpoznania przez właściwy organ, o treści rozpoznania zawiadamia się wnoszącego skargę (art. 238 Kodeksu postępowania administracyjnego). Od zawiadomienia nie służą środki zaskarżenia.”* (wyrok NSA z dnia 28 kwietnia 2010 r. sygn. akt I OSK 209/10).

Zgodnie z art. 237 § 1 k.p.a., organ właściwy do rozpatrzenia skargi powinien ją załatwić bez zbędnej zwłoki, nie później jednak niż w ciągu miesiąca. Skarżący powinien zostać zawiadomiony o sposobie załatwienia skargi (art. 237 § 3 k.p.a.). W razie niez załatwienia skargi w terminie określonym w § 1 stosuje się przepisy 36 – 38 (art. 237 § 4 k.p.a.). Zgodnie zaś

z art. 36 § 1 k.p.a. o każdym przypadku niez załatwienia sprawy w terminie organ administracji publicznej jest obowiązany zawiadomić strony, podając przyczyny zwłoki i wskazując nowy termin załatwienia sprawy oraz pouczając o prawie do wniesienia ponaglenia. Zgodnie z art. 37 § 3 pkt 2 k.p.a. ponaglenie wnosi się do organu prowadzącego postępowanie - jeżeli

nie ma organu wyższego stopnia. Nadmieniam, iż wojewoda nie jest organem wyższego stopnia nad jednostkami samorządu terytorialnego. Zgodnie z art. 37 § 8 k.p.a. w przypadku, o którym mowa w § 3 pkt 2 (powołany powyżej), przepisów § 4, 6 i 7 nie stosuje się. W przypadku stwierdzenia beczynności lub przewlekłości organ prowadzący postępowanie niezwłocznie załatwia sprawę oraz zarządza wyjaśnienie przyczyn i ustalenie osób winnych beczynności lub przewlekłości, a w razie potrzeby także podjęcie środków zapobiegających beczynności lub przewlekłości w przyszłości, przy czym odpowiedzialności na podstawie art. 38 k.p.a. podlega pracownik organu administracji publicznej (przepis ten nie ma zatem zastosowania do organu pochodzącego z wyborów powszechnych).

Przywołany w podstawie prawnej uchwały oraz uzasadnieniu art. 229 pkt 1 k.p.a. statuuje zasadę pierwszeństwa ustawowych przepisów szczególnych przy określaniu właściwości organów do rozpatrywania skarg. Przywołany przepis pełni bowiem rolę pomocniczą, tj. znajduje zastosowanie dopiero wtedy, gdy brak jest przepisów odrębnych o zakresie działania organów lub określających kompetencje nadzorcze lub zwierzchnictwo służbowe, umieszczonych w odrębnych ustawach lub w przepisach k.p.a. W świetle powyższego pierwszeństwo określania właściwości organu mają przepisy odrębne, a dopiero w przypadku braku takich przepisów zastosowanie ma art. 229 pkt 1 k.p.a. Inaczej ujmując, przy określaniu właściwości organu pierwszeństwo mają przepisy szczególne. Istotnym jest, że właściwość organu wynika wprost z przepisu ustawy albo wydanych na podstawie ustaw aktów wykonawczych. Organ przed wszczęciem postępowania winien zbadać swoją właściwość zarówno miejscową, jak i rzeczową, a także instancyjną. W przypadku uznania się za niewłaściwy w sprawie, organ zobowiązany jest do podjęcia niezwłocznie działań mających na celu ustalenie organu właściwego. W przedmiotowej sprawie Rada Miejska dokonując analizy zarzutów zawartych w skardze z dnia 11 września 2025 r., błędnie przyjęła, iż właściwy do rozpatrzenia ww. skargi jest Wojewoda.

Organ w chwili podejmowania pierwszych czynności inicjujących postępowanie musi sprawdzić, czy jest właściwym do załatwienia konkretnej sprawy (zarówno gdy postępowanie jest wszczynane z urzędu, jak i na wniosek strony). Z zasady przestrzegania właściwości przez organy administracji publicznej, w tym samorządowej, wynika obowiązek działania z urzędu. W przypadku uznania się za organ niewłaściwy, organ ten przekazać sprawę organowi właściwemu. Przekazanie pisma do organu właściwego następuje w formie pisemnego zawiadomienia, które winno zostać skierowane do organu właściwego w sprawie, a także powinno zawierać powody, dla których organ przekazujący sprawę uznał się za niewłaściwy oraz uznał właściwość innego organu. Zawiadomienie takie należy doręczyć wnoszącemu

podanie. Organ administracji nie może przekazać innemu organowi wniesionego podania, jeżeli ma wątpliwości co do jego treści. Organ ten powinien najpierw ustalić przedmiot żądania, a dopiero w dalszej kolejności przekazać wniesione podanie właściwemu organowi (por. wyrok WSA w Warszawie z 3 dnia kwietnia 2007 r., sygn. akt IV SA/Wa 244/07). Dodać należy, że w sytuacji, gdy podanie, dotyczy kilku spraw podlegających załatwieniu przez różne organy, organ administracji publicznej, do którego podanie wniesiono, uczyni przedmiotem rozpoznania sprawy należące do jego właściwości. Równocześnie organ ten winien zawiadomić wnoszącego podanie, że w sprawach niemieszczących się w jego kompetencji, wnoszący powinien złożyć odrębne podanie do organu właściwego.

Ponadto, w przypadku gdy nie można ustalić treści skargi, zastosowanie mają przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 stycznia 2002 r. w sprawie organizacji przyjmowania i rozpatrywania skarg i wniosków (Dz. U. z 2002 r. Nr 5, poz. 46). Zgodnie z § 8 tegoż rozporządzenia skargi i wnioski niezawierające imienia i nazwiska (nazwy) oraz adresu wnoszącego pozostawia się bez rozpoznania. Jeżeli z treści skargi lub wniosku nie można należycie ustalić ich przedmiotu, wzywa się wnoszącego skargę lub wniosek do złożenia, w terminie siedmiu dni od dnia otrzymania wezwania, wyjaśnienia lub uzupełnienia, z pouczeniem, że nieusunięcie tych braków spowoduje pozostawienie skargi lub wniosku bez rozpoznania. Ponadto w myśl § 10 przywołanego rozporządzenia, jeżeli skarga lub wniosek dotyczy kilku spraw podlegających rozpatrzeniu przez różne organy, organ, do którego wniesiono skargę lub wniosek, rozpatruje sprawy należące do jego właściwości, a pozostałe przekazuje niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie siedmiu dni, właściwym organom, przesyłając odpis skargi lub wniosku, i zawiadamia o tym równocześnie wnoszącego skargę lub wniosek. W przedmiotowej sprawie Rada wbrew nadanemu trybowi skargowemu, nie uczyniła zadość przytoczonym regulacjom. Właściwość organów nie może być domniemana, musi wynikać z konkretnych przepisów.

Reasumując, w przedmiotowej sprawie wojewoda nie jest organem właściwym do rozpatrzenia zarzutów zawartych w piśmie z dnia 11 września 2025 r.

W odniesieniu do podstaw stwierdzenia nieważności aktów organu samorządowego przyjmuje się, że już z samego brzmienia art. 91 ust. 1 w związku z art. 91 ust. 4 u.s.g. wynika, iż tylko istotne naruszenie prawa stanowi podstawę do stwierdzenia nieważności uchwały (aktu) organu gminy. Za „istotne” naruszenie prawa uznaje się uchybienie, prowadzące do skutków, które nie mogą być akceptowane w demokratycznym państwie prawnym. Zalicza się do nich między innymi naruszenie przepisów wyznaczających kompetencję do podejmowania uchwał, podstawy prawnej podejmowania uchwał, prawa ustrojowego oraz

prawa materialnego, a także przepisów regulujących procedury podejmowania uchwał (por. M. Stahl, Z. Kmiecik: w Akty nadzoru nad działalnością samorządu terytorialnego w świetle orzecznictwa NSA i poglądów doktryny, Samorząd Terytorialny 2001, z. 1-2, str. 101-102).

Resumując wskazać należy, iż w przedmiotowej sprawie doszło do podjęcia uchwały z istotnym naruszeniem prawa.

Wziąwszy powyższe okoliczności pod uwagę, organ nadzoru stwierdza nieważność uchwały Rady Miejskiej w Piasecznie wskazanej w sentencji rozstrzygnięcia nadzorczego, co na mocy art. 92 ust. 1 u.s.g. skutkuje wstrzymaniem jej wykonania, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Gminie, w świetle art. 98 ust. 1 u.s.g., służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego, wnoszona za pośrednictwem organu, który skarżone orzeczenie wydał.

WOJEWODA MAZOWIECKI

Mariusz Frankowski

/podpisano kwalifikowanym
podpisem elektronicznym/